

"Alguna cosa va passar" per Joan Perich, Campió de Catalunya.

En Joan Perich ens relata amb aquest meravellós i emocionant escrit les seves sensacions i les de la seva parella de joc Albert Gironés durant el darrer recorregut del Campionat de Catalunya per Parelles que es va disputar el passat 20, 21, 22 i 23 de Maig al Pitch&Putt Manresa. D'obligada lectura pels qui els agrada aquest meravellós esport que és el Pitch&Putt.

Manresa, 23 de maig de 2004

Dos grups de tres parelles ens observaven amb dissimulada curiositat mentre ens disposàvem a sortir del tee del 1 després de dos llargues hores d'espera ensopida. Eren les sis parelles que sortirien just darrera nostre en els dos grups de favorits. Érem a 5 cops de la parella líder -Lloret/Saborit- i a 4 de les dos següents -Salido/Cortazar- i -Salva/Sanmartin-. Massa campions de Catalunya en pocs metres quadrats. Entre una cosa i l'altre l'Albert i jo, teníem clar que les possibilitats eren molt llunyanes.

Forat 1

Amb aquesta tranquil·litat l'àrbitre ens va donar l'ordre de sortida. Varen donar el primer cop els nostres companys competidors, deixant molt bones boles al green del 1. Feia una mica de vent, com el divendres, en contra, i com el divendres vaig atacar la bola per sobre la bandera. Un metre a la dreta i dos passada va picar al green. Un backspin oportú la va apropar fins a mig metre aproximadament del forat. Marc Lloret des del putter-green, va cridar "! Aquests són els de Solius!".

El Nano va embocar sense massa problemes per birdie. Un a sota. Tres acumulats.

Forat 2

Seguim tranquils. Forat dos. L'Albert es prepara i segur que pensa en el "coet" que li ha sortit al matí que li ha fet sobrepassar el green. Tira, bona línia, però quedem parats al veure que la bola queda a 10 o 12 metres abans de green. En DePaco se'n fot del Nano, de fet se'n fot de tot, el bo d'en Paco. El green del 2 és terrorífic. Cau exageradament de darrera a davant. En aquest cas pot anar bé per parar la bola, però no puc quedar curt, ni molt menys llarg. Amb el blaster tallo la bola, perquè agafi fre, i pico amb contundència. Sembla que la bola passarà de llarg, però al segon bot frena en sec. Un metre i poc en pujada no és obstacle perquè el Nano clavi el 3.

Forat 3

Al tercer forat vàrem fer doble bogey el divendres, perquè el forat sembla més curt del que és i el bunker de davant implacable, amb aquesta sorra flonja a la que no estem massa acostumats. Tiro amb el 52 "apretant" per sobre el bunker, perquè bufa fort de l'esquerra. La bola vola bé, però curteja. Li demano que voli... Pica un metre dins a green i l'inevitable backspin la fa recular fins uns trenta centímetres fora.

Primera decisió compromesa. En aquests casos sempre utilitzem el blaster. Coincidim en fer un "Texas", o sigui putt des de fora. Hi ha caiguda important i pujada. Tu mateix, és el missatge que li envio. El Nano putteja de cine i per la caiguda bona. La bola sobrepassa el forat, escassos 15 centímetres. L'empenyo cap dins. Seguim molt relaxats.

Forat 4

Al forat 4 al matí ens hem empassat un 4. El Nano ha quedat 1 metre curt de green. La bandera segueix a la part de sota del piano. No li dic res. Ja sap el que ha de fer. De forma magistral fa el mateix cop que al matí, però un metre més llarg. Veiem que la bola bota a green i desapareix cap a bandera.

Quan arribem a green la veiem a dos pams del forat. Em miro el putt amb "carinyo" perquè és just en una d'aquestes caigudes punyeteres, però "l'apreto" i entra. 2 sota, 4 acumulat. Encara no aspirem a res.

Forat 5

Al forat 5 hem fet un 5 al matí. He topat la bola i s'ha enredat a l'espès rought de final de green. No la topis em diuen. Cap problema, dic. Per dins va la missa. El 52 impacta neta la bola. Em recolzo amb contundència per la dreta del green perquè cada cop bufa més. La Pro-V surt alta i maca, gira com estava previst i enfila la bandera. Prego que la distancia sigui bona, i ho és. Bota prop del centre de green i es frena a l'esquerra del forat. Uns 6 metres. L'Albert és a punt d'embocar, perquè la bola queda a dos dits curta. "L'enxufo" i seguim per a bingo.

Forat 6

Al 6 ens venia a la ment el primer miracle del campionat, quan el Nano va jugar-lo hores abans, i s'havia passat tres pobles, sortint la bola del camp, impactant en un dels murs de contenció de la muntanya i tornant a joc quedant morta a green. Aquesta vegada hi havia molts números perquè que és quedés curt. I així va ser, però res massa greu. La bola va botar un parell de metres dins a green i entre la pendent notable i el retrocés, la bola va quedar uns 15 centímetres fora green. El problema és que la bandera era a dalt a la dreta, i la caiguda, pronunciada de dalt a baix i d'esquerra a dreta. Per anar bé la bola tenia que fer una important paràbola.

Evidentment tornem a decidir-nos pel Texas wedge i "l'apreto" apuntant un metre i mig a l'esquerra del forat. La bola que puja contenta i a tres metres de l'arribada comença a tombar decidida. Va reduint potencia i guanyant caiguda. Pinta bé. Pinta molt bé. Perd força, però s'encara a forat... Queda morta a dos dits de caure. Seguim 2 sota.

Forat 7

Forat 7. Aquests dies he estat tancant la bola en excés en aquest forat. El vent sempre ha bufat de dreta a esquerra i encara complica més els 113 metres. Busco l'objectiu un xic més a la dreta, pràcticament fora green. Pico i torno a notar que girarà més del compte. Malgrat tot, aquest cop l'he jugat més alta i més cap a la dreta. El drow comença a funcionar i crec que tornaré a perdre green per l'esquerra, però bota en aquesta direcció i s'esmorteix de seguida. Queda a uns 5 metres del forat. L'Albert la tira recta, perquè així ho veiem, i així va, fins que en els últims centímetres cau morta a la dreta del forat. La mato i passem al següent.

Forat 8

Forat 8, l'aigua que sempre distreu i la bandera al piano de dalt. Molt de vent i presagi de dificultats. No li dic res. La pica el Nano alta com totes i de seguida té bona pinta. Mentre va baixant es veu que serà boníssima, només dependrà del spin que li faci a l'aterrar. Cau la bola i queda morta a 40 centímetres del forat. Respirem i anem a acabar la feina. Tres sota i cinc acumulat. Unes pessigolles comencen a voltar per l'estómac. Encara no sabem res dels líders. Únicament hem vist a una de les parelles favorites en dificultats en un forat.

Forat 9

Pujo en solitari el cim del forat 9. Caddie i company és queden a veure on la foto. Al matí ha estat dramàtic aquest forat. L'he volgut jugar baixa amb el 9 perquè el carrer és tot baixada i recull en certa forma cap al green 120 metres més enllà, la bola s'ha tancat i ha anat a parar a bunker. Ara és diferent. Bufa molt fort en contra i només tinc el 9. Estic al límit de distància. Decideixo posar tota la carn a les graelles (traducció lliure de posar tota la carne en el asador). Per arribar a green l'única opció que tinc és tancar la bola, però amb el vent lleugerament de dreta a esquerra i frontal, tinc que apuntar exageradament a la dreta de l'objectiu. M'hi poso i pico amb tota la fe que puc. M'ha agradat la sensació. Aixeco el cap i la veig majestuosa. Encara pujant, encara girant lleugerament. Sembla tal vegada un potent 747 enfilant un punt a 25 metres a la dreta de green. Gaire bé parsimoniosament va canviant el rumb i agafant la trajectòria somniada dos segons abans. Inicia el descens. La línia és perfecte. Només estic pendent de la distància que farà, impossible d'endevinar. Un crit, o dos, o potser eren més, van acompanyar l'aterratge perfecte de la bola 6 metres, darrera la bandera, que no contenta amb el pont aeri va recular un parell de metres, perquè intentéssim el birdie.

Un putt delicat esperava al Nano. Caiguda notable de dreta a esquerra amb l'agregant de baixada terrible. Si la tires ferma pots quedar a més distància. Si la tires tova, has de buscar una corba tan exagerada que no gosses. Vàrem acordar aquesta darrera opció. Paràbola perfecta i bola clavada al fons. 4 sota, 6 acumulats. Alguna cosa em deia que podria passar alguna cosa. No vaig dir res.

Forat 10

Camí del 10 Joan Jordi Roure ens pregunta com anem. 4 sota l'hi dic. Em mira amb cara de dubte. Si, si. 4 sota. S'ho apunta. Li pregunto que en sap dels líders. Em diu que res. Que fins que no passin pel 9 no els hi preguntarà. Als pocs segons arriba per la zona un xicot que sembla tenir notícies del grup capdavanter. Me'n hi vaig i li demano que m'expliqui com va la cosa. M'explica que no van massa bé, i que hem eixugat la diferència del principi. Encara no hem de tremolar. Encara no hem de defensar res.

Li toca al Nano. Un forat, el 10, on sempre hem quedat curtets. Li ho recordo. Tira la bola alta i maca, però el collons de vent i una mica de tallada fan que obri el suficient com per encastar-se en el bunker de la dreta de green. Un esglai que tradueixes immediatament en un "ja està, fins aquí ha arribat la remuntada" passa un instant per les nostres ànimes. La bola ha quedat força bé. Només hi ha un problema. Un 15 metres, darrera green hi ha fora límits en el sentit del joc. Això vol dir que una topadeta pot arruïnar la partida en pocs segons. Em decideixo a treure la bola el màxim de pesada, és a dir ataco a 5 o 6 dits abans per agafar el màxim de sorra tot esperant que després rodi el màxim. Mala sortida. La toco massa pesada, i només entra un parell de metres a green. Ens queda, li queda, un putt a l'Albert de 12 o 13 metres, o potser eren 15, en fi, tot l'ample del green del 10 de Manresa excepte els meus dos miserables metres. Cau lleugerament a l'esquerra, però li recomano que estigui més pendent de la distància que de la caiguda.

Li fot garrotada i per un instant crec que s'ha passat. Vaig cridant "para!", "para!!" a la bola, que és sorda, i no fot ni cas. La línia es boníssima perquè a mida que s'apropa al forat s'hi amorra. Fins l'últim metre no entenc que la força també es boníssima i que pot entrar. I entra. Alguna cosa estava passant.

Forat 11

L'11 és un forat curt i "punyetero" perquè el green és en forma de flam i això t'obliga a anar just a green. El vent aquí ens venia del clatell i vaig provar el típic "punxing" amb el 55 graus. La bola va impactar al segon terç de green i no va tenir prou fre, quedant uns 40 centímetres fora green. El Nano em planteja el dubte de si putter o blaster i crec que no el vaig contestar. El Texas es va tornar a imposar. Excel·lent putt per tornar a deixar una bola franca i donada. Seguim.

Forat 12

El 12 és una altra rampa convertida en green. Impressionant caiguda de darrera a davant. Pràcticament impossible anar a green i que la bola no rodoli fins al principi de forma inevitable. Tampoc et pots passar, perquè hi ha una zona de rough, mates, pedres i problemes terribles, just darrera green. El Nano llença el seu 52 graus alt i impecable com sempre. Va a bandera, que és a dalt, entre centrada i la dreta, pica entre el forat i l'exterior de green, bona posició si no baixa. Sembla que sí, sembla que no. Una mica. Ara para. Ara no para. Si, finalment ha parat uns quatre metres a baix i a la dreta de bandera. El putt és en pujada i notable caiguda de dreta a esquerra. Ideal per tirar ferm, però amb aquests greens no pots tirar ferm si hi ha caiguda que no sigui únicament amunt. Així que de nou ens vàrem estudiar quina era la paràbola necessària per embocar. I la vàrem trobar. Tres dits a la dreta amb alegria, va ser l'acord al que vàrem arribar. I ens va sortir. 5 sota. 7 acumulats.

Ara sí que ja vaig notar com a l'alçada dels genolls hi havia una tensió desconeguda fins a les hores. La Maria només deia "Ai mare meva..." I el Nano no sé si feia cara de trist o de content, perquè tenia el semblant a una caixa de cartró en comptes de cara. Vaig començar a fer el burro i em vaig estirar al rough mentre esperàvem que sortissin els del grup del davant, doncs en aquell punt es va formar una lenta cua. Intentava vendre una tranquil·litat que no existia per enlloc, però ells no ho tenien que sospitar.

Forat 13

Vàrem veure com l'increïble green del 13 feia de les seves. Una magnífica rampa recollia les boles a la part superior i les feia baixar inevitablement fins a la part inferior. Els bunkers semblaven inofensius davant del tobogan verd. El 52 era necessari pel punyetero vent en contra i una mica a la dreta. "No me la deixis a dalt" resava el Nano. "Tranquil" deia jo, pensant per dins "Si no sé com collons la tocaré, com vols que estigui pendent de deixar-la curta?" Per sort, va quedar curta de bandera, però un cop més, quan semblava que es parava, va començar a rodolar, i rodolar, i rodolar fins sortir del green per sota. El Nano va fer un bon putt, perfecta de força, però no sé com la bola va desviar-se un pèl massa a l'esquerra i el pam i mig que es va passar d'allargada, a metre i mig a l'esquerra, en aquell green feia una por terrible. El Nano que va venir a ajudar-me a llegir la caiguda, quan va veure el putt en baixada amb pendent horrible a la dreta i tot el green just darrera del forat preparat per tornar a fote la bola fora green es va espantar. Tirar-la ferma era un suïcidi. Tirar-la tova era fer 4, o 5. Res Nano, li dic, com si per dins no estigués convençut que la primera cagada era a punt de succeir, la fotrè a dins i ja està. Riu i se'n va.

La Maria era un manyoc de nervis tapant-se la cara i sense voler mirar. Els companys no es volien perdre el possible espectacle. M'hi poso i decideixo que ni forta ni tova. Calculo la trajectòria per un putt convencional, passant el pal, deixant que l'Scotty faci tota la feina. Sense intervenir. De forma gaire bé covarda. A dins. Crits i felicitacions. Alguna cosa estava passant.

Forat 14

El 14 és en pujada i amb un green que et rep de biaix d'esquerra a dreta. Té una distància complicada, perquè a pocs metres de final de green tens fora-límits. Les anteriors ocasions ens vàrem complicar la vida amb cops massa llargs que després toca jugar en baixada. Com mana l'inconscient, el Nano queda curt aquesta vegada. Un cop molt similar a altres que hem fet aquesta tarda. La bola a pam i mig fora green i tot una autopista de pujada amb inclinació a la dreta marquen el camí cap el forat.

Com si ja fos una rutina el putt puja alegre i parabòlic, amb l'única missió de deixar-nos un putt tranquil, que no esveri més les nostres ja excitades ànimes. Però avui és el dia, i la bola no contenta en trobar la línia correcta sembla que vol entrar. El cor en un puny, sí, síiii, síiiii, no. Queda altre cop penjant. El Nano la clava sense tenir que gastar més adrenalina. Comento que tenim un altre round passat i ens asseguem a l'herba prop del tee del 15 d'on tot just surt l'anterior grup.

Forat 15

Veiem aglomeració al voltant del green del 15. En el 12 estan jugant els líders i tenen força públic. La gent, que sap més coses que nosaltres, comença a agafar posicions per observar-nos també a nosaltres. L'espera s'eternitza. Penso en el cop que em toca fer. No he jugat aquest forat massa bé les darreres vegades. El "ganxo" que em surt de tant en tant en els forats llargs, ha fet que tinguéssim que jugar sempre de l'esquerra de green, i el vent que afavoreix aquest defecte segueix bufant. Ens toca.

120 metres. Agafo el 9 i apunto directament al bunker de la dreta. M'agrada l'impacte i la bola surt en la direcció prevista. Però alguna cosa no rutlla. O el vent ha fet una pausa, o no porta prou efecte. Però no sembla que tingui masses ganes de girar cap a l'esquerra. Lentament canvia de rumb, però amb lentitud exasperant. Gira!!! Gira!!!! crido sense embuts. Com que segueix sorda, gira, però al seu ritme, i encara no ha tret la vista del bunker. Finalment ens salvem per un parell de pams i la bola queda a un metre de green a la dreta. Semblava un par fàcil fins que a mig camí del green, el nostre informador anònim ens convida a escoltar notícies fresques. El Nano diu que no amb el cap, però jo dic que sí, que volem sentir la veritat, sigui quina sigui. La veritat que ens arriba és que anem a davant i deixant enrera a alguna de les parelles que "lideraven" el campionat. Potser el sentiment d'aquell moment queda reflectit en l'expressió "Ay, ay ay..." Tornem a la nostra bola, que ja sembla que de cap manera podrem deixar a menys de 5 metres del forat. L'Albert que torna a utilitzar el putter, per la meua tranquil·litat, i tira amb pocaverkonya. El putt cau un xic a l'esquerra però hem quedat que anirà recte. A l'inici em sembla forta, però no, queda a un parell de pams passat el forat. No té complicacions, però ja ho començo a dubtar tot. Enquadro la cara del putter i "apreto" ferm. Entra elegant i anem cap al tee del 16.

Forat 16

Allà ens esperen amics, coneguts i públic en general que han canviat el partit dels líders, pel dels líders. Esperono al Nano agressivament i li dic que vagi a trencar la bandera, que no s'estigui de res. Sé que és un moment delicat. Tenim la pressió dels espectadors, la del resultat, la dels competidors que ens observen des del green del 12, i la del forat 16, que cau plana avall 104 metres amb un vent insistent de garbí que fa ajupir la bandera. El cop ha d'entrar per la dreta, per damunt del bunker. No li comento res al Nano. No vull mirar, però miro. La Maria fa estona que no mira. Pica l'Albert i com sempre la bola surt extraordinàriament alta. Magnífica. Aquests cops del Nano tenen l'inconvenient que triguen una estona a desvetllar si son bons o no. Ho van semblant, cada cop més, sembla que sí, sembla que tocarà ferro...

Un esclat de crits i aplaudiments em treu d'un "limbo" en el que havia entrat els darrers 25 metres de volada de la Callaway del nen. La bola va picar a mig metre passada bandera i amb un tímid back-spin es va quedar a tres dits del forat.

Vaig girar el cap al green del 12. Vaig veure cares de resignació. Em volia menjar al Nano, però ja se'l estaven menjant altres. En aquell moment vaig notar una força a dins que em deia que no ens pararia res ni ningú. Però fins i tot venint de dins la vaig censurar immediatament. El passeig fins el green no us el puc explicar. Era com caminar damunt de cotó. Vaig "apretar" la bola al fons del forat. 6 sota. 8 acumulats.

Forat 17

Es tractava de no cagar-la. De fer el possible per fer par i par. Amb això podíem guanyar. El 17 és un senzill forat de 75 metres, que si no fos pel llac que separa tee de green, i la situació que vivíem, podria ser rutinari. Però allà hi havia totes les possibilitats imaginables de punxada històrica. És curiós el cervell com és capaç d'enviar-te en dècimes de segon, informacions tan complexes i tan malintencionades. No vaig comentar res de conservar resultat amb el meu equip, perquè soc gat vell, i fins i tot em vaig enganyar a mi mateix i

em vaig convèncer d'atacar bandera, que era al piano superior. Ignorant aigua, vent i fins i tot la terra, vaig atacar la bola amb el meu fidel 55 de Titleist. Primera centèsima de segon: No hi havia hagut topada. Segona centèsima: Impacte quadrat: Tercera centèsima: La bola és a l'aire.

En un instant sabia que no hi hauria accident. Ara mancava saber si era bona, molt bona o boníssima. Com no podia ser d'altra manera en una tarda màgica, va ser boníssima. Picant llarga i a la dreta, i recuperant terreny perdut tot seguit fins posar-se en disposició d'intent de birdie a uns tres metres del forat. Els aplaudiments varen fer girar als mortals de prop i de lluny. Un altre cop moral als perseguidors. El putt no era fàcil. Baixada i caiguda indefinida. Discutim la manera. La clavo, em diu un Albert que ja volava com els deus. Clava-la doncs.

I la clava. Els nostres companys de partit ja fa estona que tenen la mateixa cara que devien tenir els apòstols quan Jesucrist convertia pedres en pans. Altre cop la claca informa als perseguidors que un huracà no té aturador, que no hi ha res a fer. Les úniques dubtes a aquella hora de la tarda eren al cor d'en Joan, de l'Albert i de la Maria. 7 sota. 9 acumulats.

Forat 18 i Desenllaç

El Nano ve corrents i ens confessa a la Maria i a mi que en aquest darrer putt no podia fer el back-swing, que una força estranya l'impedia fer el moviment correcte. Sé del que parla. Ho sé molt bé. Afronem el 18. Vent a favor. Pujada. Bandera al fons. Ple de gent. Masses variables com per saber que fer. Li dic a l'Albert que el vent compensa la pujada. Que tiri a 67 metres de la forma més normal possible. El que més tard em confessaria, ja ho sabia jo en aquell moment. S'enfrontava al cop més difícil de la seva curta, però intensa carrera golfera. En aquests casos només veus topades, fora-límits i ridículs espantosos davant tot aquest públic encuriolit per veure qui són aquests "cracks" amb els que ningú hi comptava.

Gràcies a la tècnica, els nervis passen desapercibuts, diuen els dimonis. I el Nano va fer un cop que si bé no li va sobrar res, tampoc li va mancar res. Bota curta de green, rodola i queda al primer terç del teatre final. Quan vaig a marcar, veig que ha jugat amb la meua Pro-V (quan sortia ell utilitzàvem la seva Callaway), que li deu haver quedat soldada a la mà des del birdie anterior. Per dins em fa gràcia. Per fora em fa pànic el putt llarguísim que em queda, que de fet no era tan llarg, però en aquell moment em semblava tal vegada de la mida del camí de Santiago, on en Martin despatxava amb els Pitch and putters gallecs aquell cap de setmana.

Estava segur que amb bogey teníem totes les possibilitats, però no era pla de fer 3 putts en el darrer forat davant tanta gent i que a més poses en perill el campionat. Aquest green té una forta caiguda de fons a front i d'esquerra a dreta. Per tant el putt tenia que ser valent i molt a l'esquerra. Si s'era massa valent podia escapolar-se per la dreta al final de green en una situació que havien vist força vegades. M'hi poso.

Ni valent ni prou per l'esquerra. Mal putt per acabar. Li vaig deixar al Nano una responsabilitat que mai hagués tingut de deixar-li. Tres metres i pico devia tenir el putt que ens va quedar. I el que és pitjor, una caiguda pronunciada a la dreta que amenaçava qualsevol intent de tirar ferm. Jo maleïa la meua pífia mentre l'Albert lluitava darrera la bola per endevinar com tirar aquell punyetero putt. Vaig deixar les penes a la bossa i vaig anar a estudiar a l'universitat del, com fotre un putt decisiu i no tenir un infart.

El putt no es podia tirar fort, i tirar-lo fluix no garantia res. Vaig repassar la base de dades en mig segon i vaig recordar el putt del 9, germà bessó d'aquest. A més l'havia tirat el Nano amb èxit.

Li vaig enviar un missatge amb la informació. Vàrem consensuar un punt a la ruta victoriosa, i vaig mirar un instant a Montserrat. La Maria es mirava directament al cor. Els quatre o cinc segons que va trigar a picar la bola em varen semblar tan espessos, que vaig mirar tres cops a veure si ja havia sortit el tren de la glòria. Potser és el putt més perfecte que he vist en ma vida. Com aquell que creu que el seu fill és el millor del món. La bola va passar per l'estació que havien programat i va seguir camí, lenta i inevitablement cap al crit, cap al deliri, cap a

la pau definitiva tant semblant a la mort. Era a dins i volia abraçar al Nano, volia abraçar a tot "Cristo", em volia abraçar a mi i no sabia com fer-ho.

Alguna cosa havia passat

Encara no havíem guanyat, però havien fet la volta perfecta de golf. La volta somniada, el dia somniat, en un entorn de somni. Potser érem campions de Catalunya. Així ens ho assegurava la gent, però quedaven forats per fer als perseguidors, i encara era possible que guanyés algú altre. La parella Pallarés/Stuart era la que més prop teníem i camí del bar per demanar un vodka carregat, vaig veure que al 17 hi havia boles per birdie.

A partir d'allà vaig sentir veus, rialles i felicitacions abans d'hora, però no era conscient de la realitat. Em donaven la mà per la bona volta, però jo no era allà. No recordo res d'aquells minuts.

Fins que es va apropar un responsable de l'organització i em va allargar la mà. I em va dir. Felicitats, ja sou campions de Catalunya. Jo me'l miro i li senyalo els grups que acaben de jugar el 17. No, ja no poden guanyar ni fent forat en u. Vaig Prémer la mà d'aquell paio i vaig buscar a la Maria i al Nano. Abraçades intenses i descàrregues de tensió acumulades masses minuts. La culminació d'un somni sense cap ombra. Brillant del principi al final. El nano Lloret que deixa els seus companys de partit estudiant caigudes i ve corrent a abraçar-nos. El campió que felicita als campions. Detall de campió.

Acaba el torneig. Un a un, venen els meus ídols a felicitar-me, estranya sensació. A molts d'ells els he felicitat jo en semblants circumstàncies. És com si algú hagués preparat un gran cercle que en aquell moment es tancava. Algú que devia tenir un poder absolut. Cava, parlaments, fotografies, rialles i trucades histèriques.

I poc a poc et vas quedant sol. Amb els teus i el camp, i la gent que recull les restes de la festa. Es fa tard i la llum fa canviar la fesomia de la muntanya màgica. Se me'n hi va la mirada just abans d'abandonar l'indret. La contemplo. Dono les gràcies en silenci. Sé que avui alguna cosa ha passat.

Joan Perich Maig 2004

